

Τοῦ Φασουλῆ Μαγιάτικα,
παραπολὸ χωριάτικα.

Α΄.

Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά... ἡ φύσις ἀναθάλλει
καὶ ἔστα κρυφὰ ἡ ἀηδὼν τοὺς ἔρωτάς της ψάλλει.
Εἰς ἔμψυχα καὶ ἀψυχα πνοὴ ἐχύθη θεία
καὶ εἰς τὰ δένδρα τραγουδοῦν τὰ εὐλαλα στρουθία,
καὶ ζευγαρόνουν τὰ φυτὰ, καὶ ζευγαρόνουν τάνθη,
μόνον ἡ μαύρη μου ψυχὴ προῶρως ἐμαράνθη.

Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά... οἱ ἔρωτες πετοῦν
κι' οἱ ποιηταὶ κι' οἱ γαῖδαροι τὸν Μάη χαιρετοῦν.
Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά, καὶ πάντα σαχλαμάραις,
οἱ κάμποι ἐπρασίτισαν ἀπὸ χορταρικά,
καὶ ἔστα γρασιδίδια στρόνονται τοῦ κόσμου ἡ γαϊδάραις,
καὶ ἀρχινοῦν κουνήματα ἐπαναστατικά.

Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά... θεέ, τί ἀηδία!
ὑπερεπλήσθη πικριῶν ἡ μαύρη μου καρδιά.
Δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ἀγροί, τὰηδόνια καὶ οἱ κοῦκοι,
οὐδὲ ὁ τσίρος ὁ ψητός καὶ τὰγκιναροκοῦκκι,
ἀλλ' οὔτε θέλω νὰ ἰδῶ σφριγώσας ζωντοχήρας
κρατούσας Μάιον χλωρὸν εἰς τὰς ἀβράς των χεῖρας.

Δὲν θέλω πλέον τίποτα ἐπὶ τῆς γῆς νὰ βλέπω
καὶ μόνος μου πρὸς τὸ Δαφνὶ τὰ βήματά μου τρέπω.
Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά, καὶ πάλιν καλοκαίρι...
καὶ ποιός τὰ ἴδιχα πάντοτε ἔμπορεῖ νὰ ὑποφέρει;
Ἄς μαρानθοῦν τὰ λούλουδα, ἄς βουβαθοῦν τὰηδόνια,
ἄς ἔλθῃ καὶ Πρωτομαγιά μὲ πάγους καὶ μὲ χιόνια.

Χειμῶν τὸ ἔαρ ἄς γενῆ καὶ ὁ χειμῶν τὸ θέρος,
καρδίας δὲ γαϊδουρινὰς ἄς μὴ κεντᾷ ὁ ἔρως.
Ἄς ἔλθῃ κάπως ἀλλαγὴ ἔστην φύσιν τῶν θνητῶν,
τὸ ἔαρ ἄς μὴν ἔχωμεν ἀνέφελον εὐδίαν,
καὶ ἄς βρωμᾷ τριγύρω μας πᾶν ἄνθος καὶ φυτόν,
καὶ ὅσα πράγματα βρωμοῦν ἄς χύνουν εὐδίαν.

Δὲν θέλω πλέον Μάιον μὲ ἄνθη καὶ μὲ ρόδα
κι' ἐπὶ ταπήτων χλοερῶν νὰ φέρω κοῦφον πόδα.
Δὲν θέλω πλέον γύρω μου ν' ἀκούω ἀηδόνιας,
δὲν θέλω πλέον γύρω μου νὰ βλέπω τοὺς λειμῶνας,
κι' ἓνα μονάχα ἤθελε ὁ μαῦρος Φασουλῆς
ἔστω νέον οὐρητήριον νὰ μένη τῆς βουλῆς.

Ἐκεῖ ποθῶ τὸν Μάϊον μονάχος νὰ περάσω
καὶ τὰδοξόν μου ὄνομα ἴστους τοίχους νὰ χαράσω,
καὶ νὰ κενώσω πᾶν ρευστὸν εἰς τοῦτο μέχρι κόρου,
καὶ ν' ἀναπνεύσω τὴν ὄσμὴν Ἑλληνικοῦ φωσφόρου
Εἰς τοῦτο μόνον Μάϊος καὶ δι' ἐμὲ θὰ ἦτον,
κι' οὐχὶ ἐπάνω ἀνθηρῶν τοῦ ἔαρος ταπήτων.

Μακρὰν τὰ ρόδα τῶν ἀγρῶν, μακρὰν ἢ εὐωδία,
μακρὰν καὶ τῆς ἀνοίξεως ἢ τόση ἀηδία.
Ὁ κόσμος ὅλος ἄς χαρῆ καὶ ἄς διασκεδάσῃ,
ἀλλὰ ἐγὼ σιγαίνομαι τοὺς κήπους καὶ τὰ δάση,
μόνον λαχάνων μερικῶν ἀνέχομαι βλαστήσεις,
κι' αὐτὰς πρὸς χάριν μοναχὰ τοῦ πρώτου ἐν τοῖς ἴσοις.

Μακρὰν κι' ὁ ἔρωσ ἀπ' ἐμοῦ καθὼς κι' ἡ Ἀφροδίτη,
ποῦ στέλλουν κάθε φρόνιμον εἰς τοῦ Δρομοκαίτη.
Ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἔρωτα δὲν θέλω νὰ τὸν ξέρω,
οὐδὲ τὴν ἀηδίαν τοῦ ἴμορῶ νὰ ὑποφέρω,
οὐδὲ μ' ἐθώπευσαν ποσῶς αἱ τρυφεραὶ τοῦ χεῖρες,
γαϊδάριαις μόνον ἄς κεντᾶ καθὼς καὶ ζωντοχήραις.

Βαρὺ φορτίον εἰς ἐμὲ δὲν φαίνεται καθόλου,
ἐγὼ τὸν στέλλω ἀναυλα κι' αὐτὸν κατὰ διαβόλου.
Ἄς ἔρχεται τριγύρω μου, κουκουῦτσι δὲν μὲ μέλει,
ἄς μὲ πειράζῃ γελαστός, κατάλευκος κι' ἀφράτος,
ἐγὼ τὸν βλέπω ἀφοβὸς καὶ ὅλα τοῦ τὰ βέλη
τοῦ τὰ καθίζω ἴστω του καθὼς ὁ Λασκαράτος.

Περιφρονεῖ τὴν φύσιν τοῦ ὁ μέγας Φασουλῆς,
ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνθρώπος καὶ ἄρρη ἐντελής.
Ἐγὼ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ὡς ἐκεῖνος
ὁ φοβερός φραγκόπαππας καὶ πονηρός Ροδίνοσ,
ὅπου ποτὲ ἴστον βίον τοῦ γυναίκασ δὲν ἠγάπα
καὶ εἶχε μόνον ὄνειρον τὰξίωμα τοῦ Πάππα.

Κι' αὐτὸς μὲ περιφρόνησιν πᾶν θῆλυ ἐθεώρει
καὶ οὔτε τὸν ἠλέκτριζε κανένα μισοφῶρι.
Ἄλλὰ κι' ἐγὼ καθὼς αὐτὸν μισῶ πᾶν γένος θῆλυ
καὶ οὔτε θέλω ἀσπασμοὺς ἀπὸ ἐχίδνης χεῖλη,
καὶ ἂν ἐγέννησα παιδὶὰ μὲ τὸ συμπάθειο τρία
εἰς τοῦτο μόνον ἔπταισε θερμὴ φιλοπατρία.

Ἄς κατακτοῦν τὰ θηλυκὰ τοὺς εὐγενεῖς κυρίους,
τὸν Φεριδοῦν καὶ τὸν Λεφέβρ καὶ τοὺς Σεκρεταρίους,
ἀλλὰ ἐγὼ πρὸ γυναικῶν περὶ ἄδιαφόρως
ὡσὰν νὰ μὲ κατέλαβε τῆς ἡδονῆς ὁ κόρος,
κι' ἂν καύσω κάποτε κι' ἐγὼ θυμιάμα λατρείας
θὰ τὸ προσφέρω μοναχὰ εἰς τὰς ὑπηρετρίας.

Β'.

Τὸν Μάϊόν σας, ἐρασταὶ τρισόλβιοι, χαρῆτε,
πρὶν νέφη φθινοπωρινὰ ἐρχόμενα ἰδῆτε.
Δρέψατε, κλέπτ' εὐδαίμονες, τοὺς θαλεροὺς ναρκίσσους
εἰς τοῦ Ταμείου τοὺς φαιδροὺς κι' εὐώδεις παραδείσους,
καὶ τὸν Βλαχάνην στέψατε, ὅστις ὡς ἀνθος κλίνει. . .
ἐγὼ δὲν κλέπτω δι' ἐμὲ, κανένασ δὲν μ' ἀφίνει.

Κι' ἐγὼ ἠγάπησα ποτὲ κι' ἐγὼ ἀντηγαπήθην,
κι' ἐγὼ νὰ κλέψω ἤθελα, πλὴν φεῦ! δὲν ἠδυνήθην.
Κάθε Ταμειὸν Κεντρικὸν δι' ὅλους μας δὲν εἶναι,
δι' ἄλλους τὰ ἐντάλματα, δι' ἄλλους αἱ ὀδύνας,
καὶ φεύγει μπόλικος παρὰσ καὶ νομισμάτων πλῆθος
ὡς ὦρα σταθερότητος εἰς παραμάννας στῆθος.

Οἴμοι! δι' ὅλους ὁ αὐτὸς ἐπροωρίσθη βίος. . .
μίαν στιγμὴν Πατρίκιος καὶ ὕστερα Πληβείος.
Τυφλοὶ μ' ἐνθύμησιν φωτὸς εἰς νύκτα αἰώνιαν,
εἰς σκοτεινὴν ριπτόμενοι τῆς φυλακῆς γωνίαν,
καὶ πάντ' ἀνακρινόμενοι καὶ ἴστοῦ Τριγγέτα ζῶντες
ὡς ὑπνοβάται βαινομεν καὶ κλέπτομεν ἀπόντες.

Κι' ἐγὼ ἠγάπησα ποτὲ κι' ἐγὼ ἀντηγαπήθην,
κι' ἐγὼ νὰ κλέψω ἤθελα, πλὴν φεῦ! δὲν ἠδυνήθην.
Δὲν δίδ' εἰς κάθε ἀνθρώπον ἢ φύσιν προνομίας,
δὲν εἴμπορεῖ καθένασ μας νὰ γίνεταὶ Ταμίας,
καὶ φεύγει μπόλικος παρὰσ τοῦ Κεντρικοῦ ταχύσ
ὡς ὦρα σταθερότητος εἰς στήθη μοναχῆς.

Γ'.

Τὸν Μάϊόν σας, ἐρασταὶ τρισόλβιοι, χαρῆτε,
πρὶν νέφη φθινοπωρινὰ ἐρχόμενα ἰδῆτε.
Ἄλλὰ ἐγὼ πετῶ μακρὰν ὡς ὀδοιπόρος πλάνης
κι' ἀπελπισμένος πάντοτε καθὼς ὁ Δεληγιάννης
τὸ βῆμα φέρω ἀσκοπον ὅπου τὸ φέρον φέρει
χωρὶς κι' ἐγὼ τὸν Μάη μου νὰ τὸν βαστῶ ἴστο χέρι.

Κι' ἐκ νέου τώρα ἤθελα μ' ἀπάθειαν μεγάλην
ν' αὐτοκτονήσω πρὸς κακὸν αὐτῆς τῆς κοινωνίας,
ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴν ἐλθῇ ὁ Περικλέτοσ πάλιν
καὶ μ' ἐμποδίσῃ ὁ δειλὸς ἐκ τῆς αὐτοκτονίας.
Γι' αὐτὸ τὸν Μάη μου κρατῶ μετὰ χαρῆσ πολλῆς
καὶ εἰς τὸ οὐρητήριον πηγαίνω τῆς Βουλῆς.

Καὶ τὸ Κουρεῖον τὸ γνωστὸν τῆς νέας Ἀχάϊας
κατεστολίσθη κατ' αὐτὰς μὲ νέας πραγματείας,
γιατὶ ὁ Λιάπης ὁ κοντός, ποῦ εἶλεπε ἴστα ξένα,
μᾶς ἔφερε μυρωδικὰ καὶ λουσα ἕνα κι' ἕνα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ γραβάταισ κι' ἄλλα εἶδη
καὶ ὅ,τι ὠραιότερον τοῦ Παρισιοῦ στολίδι.
Ὅσοι λοιπὸν δι' ὅλ' αὐτὰ αἰσθάνεσθε ἀγάπην
χωρὶς μικρὰν ἀναβολὴν πηγαίνετε ἴστον Λιάπην.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶσ χάνω — πῶσ ἴστο σπῆτι μου ἀνέθη,
ἴστην Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ὁρῶ ἴστο λάδι, τρεῖσ ἴστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποισ τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέωσ τοῦ κλεινοῦ.